

Jak jsme se byli koupat v Komárně – konec října 2012

Letošní karavanistická sezóna se nachýlila k závěru a některým našim členům, ať starým nebo novějším se zřejmě zdálo, že jsme toho letos najezdili málo a z toho vyplynulo, že je třeba s tím něco udělat, tedy, ještě někam zajet. Objektivně vzato, u některých posádek to byla pravda, ať ze zdravotních důvodů, z důvodu pracovní vytíženosti, nebo proto, že to letos nějak rychle uteklo, se pár přátel domluvilo a jelo se. Většina z nás byla velmi mile překvapena, kolik se nás v malém kempu sešlo. Nebyli jsme překvapeni sami, ale i provozovatelé tohoto zařízení se každého vyptávali, co se stalo, že zrovna v této době jsme se vydali většinou z dost velké dálky, zrovna k nim, do Komárna. Podle mého názoru je to součást vývoje karavaningu, zvláště u nás v klubu. Po období, kdy se příliš nikam nejezdilo, neboť se jezdilo auty, která moc nikam nedojela, tahali jsme karavany – udělátka různých kvalit, orientace na cestách byla omezena mapami, mnohdy muzeálními, informace o tom kam jet a jaké to tam je, byly nedostatečné a prostě životní styl trávení volného času byl naprosto jiný. Je to naprosto zřetelně znát, zájem o členství v klubu je velký, nárůst počtu členů je fajn, je jasné, že vyhnutí nám nehrozí, noví členové jsou z různých míst republiky a to dává klubu různé pohledy, zkušenosti a možnosti. Občas se sice stane, že chvíli trvá, než se ti původní orientují a seznámí s těmi novými, ale na to je ideální prostor u podobných setkání jako bylo v Komárně. Sešlo se nás tam 13 posádek a na place v kempu jsme byli v přesile. Občas v bazénu jsme ztráceli sice přehled kdo je odkud, ale to se rychle srovná, jen je potřeba jezdit. Nemusíme jezdit spolu, neboť stejně to provoz na silnicích neumožňuje a většinou při průjezdu městy se roztrháme na prvních světlech. Auta mají navigace, je to jistota, na kterou si zvykáme, ale jde nám to rychle. Na Slovensko, do Maďarska se nám cesty staly samozřejmostí a jen si vzpomeňme, jak je daleko doba, kdy vydat se do „ciziny“ byla otázka příprav, rozhodování a obav typu...co kdyby... Dnes si pošleme SMS, e- mail nebo si zavoláme dva, tři dny předem typu – jedete ? – jedeme ! a je to. Vždyť na Slovensko to není tak daleko a byly doby, kdy jsme byli dohromady spolu. S Maďarskem je to téměř stejné, jen to Rakousko – Uhersko skončilo o něco dřív, ale jeho duch vládne dál. Obavy z jazykových bariér padly, když jsme zjistili, že Maďaři mají o turisty zájem, jsou dobří obchodníci a domluvit se chtějí. Výsledek je náš pobyt v Komárně, který nebyl na kalendářích, nebyl plánovaný a byl fajn. Koupání skvělé, kemp vyhovující, domácký, čistý a klidný – pokud se neřečtáme sami, ceny velmi lidové, cesta jednoduchá a přijatelně dlouhá. Město pěkné, Maďarsko blízko, zajímavé textilní obchody nedaleko. A když už toho koupání je dost, nastoupí petangové bitvy v plné síle. Počasí dokonce umožnilo i posezení večer u ohřívacích tekutin, prostě VEGET!!!! Pro některé z nás nastala komplikace z předpověďmi počasí, ti co mohli odjezd odložit, ti z nížin a z blízka odjeli a Bubíkovi si užili přejezd Červenohorského sedla v plné kráse! Závěr to byl strhující, kličkování mezi stojícími kamiony, při hustém sněžení, na zemi souvislá sněhová pokrývka a sněhové bariéry na okraji silnice. Byli jsme rádi, když jsme dorazili na vrchol, jenže víme, že sjezd je horší, tak jsme jeli tak, abychom smyk nedostali, a podařilo se Bohužel silničáři, kteří dobře vědí, co sedlo umí byli asi někde jinde, za celou cestu jsme žádné nepotkali. Je pravda, že už doma jsme viděli blikající světla šípových pluhů a sypačů jak se vrací z Ramzové. Naštěstí příjezd k nám do kempu byl prohrnutý a tak jsme dorazili v pořádku. Závěrem – bylo to fajn.

Napsala: Marie Bubíková